

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 decembrie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Elena Covalenco,

Judecători - Liliana Catan, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 08 iulie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 aprilie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Russu Andrei Andrei, născut la 30 martie 1988, originar și domiciliat în mun.Bălți, str.T.Vladimirescu 67, ap.36.

Termenul examinării cauzei:

1. 18.02.2011 - 08.07.2013 - prima instanță,
2. 29.10.2013 - 11.04.2014 - instanța de apel,
3. 28.10.2014 - 24.12.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 08 iulie 2013, Russu Andrei a fost condamnat în baza art.151 alin.(4) Cod penal la 8 ani închisoare și în baza art.208 alin.(1) Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare, iar în temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 9 ani închisoare.

Conform art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătorei Bălți din 25.12.2007, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 12 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

Prin aceeași sentință au fost condamnați Patrașcu Nicolae, Guliev Serghei și Istratii Vasili, în privința cărora hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Russu Andrei, la 14 decembrie 2011, ora 02.00, fiind în stare de ebrietate, prin înțelegere prealabilă, împreună cu Patrașcu Nicolae și Guliev Serghei, acționând după un plan bine chibzuit, l-au adus pe cet.Minov Efim în curtea casei din str.T.Vladimirescu 45, mun.Bălți, cu scopul de a se răfui pe el din motiv că au fost insultați de acesta, și, dându-și seama de caracterul periculos al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, admițând și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, i-au aplicat ultimului multiple lovituri cu picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în rezultatul cărora Minov Efim fiind internat în dimineața aceleiași zile în IMSP Spitalul municipal Bălți, unde a decedat la 25 decembrie 2011.

Tot el, Russu Andrei, 1-a atras în activitatea criminală pe minorul Patrașcu Nicolae (a.n. 28.05.1996), cu care au săvârșit împreună vătămarea intenționată gravă periculoasă pentru viață a integrității corporale a cet.Minov Efim, care a decedat la 25 decembrie 2011 în IMSP Spitalul municipal Bălți, ca consecință a vătămărilor corporale grave periculoase pentru viață.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul A.Russu, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare pe învinuirea adusă în baza art.208 Cod penal, deoarece nu a cunoscut faptul că N.Patrașcu este minor și pronunțarea unei hotărâri echitabile pe învinuirea adusă în baza art.151 alin.(4) Cod penal, invocând că ilegal a fost condamnat pe acest capăt de acuzare, deoarece nu au fost prezentate probe certe care ar demonstra intenția lui în vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, ce a provocat decesul lui E.Minov, indicând că dînsul i-a aplicat părții vătămate doar două lovituri, de la care nu putea surveni decesul acestuia, fiindcă după aplicarea acestor lovituri partea vătămată era în viață, rămînînd în ograda sa; instanța nu a interogat martorii apărării care puteau confirma că după conflictul dintre ei au văzut partea vătămată în viață, precum și concubina acestuia - S.Nalevaico, iar pedeapsa stabilită în mărime de 12 ani închisoare este una prea aspră în coraport cu fapta comisă de el; instanța a lăsat fără apreciere circumstanțele cauzei, și anume că dînsul pe perioada a trei ani de zile nu a avut încălcări, s-a aranjat la serviciu, s-a căsătorit, are un copil minor, care împreună cu soția se află la întreținerea sa, precum și mama pensionară de vîrstă înaintată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 aprilie 2014, a fost respins apelul inculpatului A.Russu, ca nefondat.

Instanța de apel, verificînd în ședința de judecată probele administrate, care au fost cercetate de prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor și audiind suplimentar inculpații A.Russu, N.Patrașcu, S.Guliev, succesorul părții vătămate V.Condrat, martorii D.Dilion, V.Onișcenco și probele scrise - raportul de expertiză medico-legală nr.39/D din 29.02.2012, a ajuns la concluzia că este dovedită vinovăția lui A.Russu în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(4) Cod penal.

La fel, instanța de apel a conchis că argumentele invocate de apelant privind nevinovăția sa în comiterea faptei imputate sînt neîntemeiate, deoarece, reieșind din declarațiile inculpaților A.Russu, N.Patrașcu și S.Guliev, date la urmărirea penală, expuse în sentință, se confirmă vinovăția lui A.Russu în cele incriminate, fiind dovedit faptul că dînsul împreună cu N.Patrașcu și S.Guliev i-au cauzat vătămări corporale grave părții vătămate E.Minov, care coroborează cu concluziile din raportul de expertiză medico-legală.

De asemenea, instanța de apel a considerat că vinovăția lui A.Russu rezultă și din declarațiile martorului apărării audiat în instanța de apel, D.Dilion, care a relatat că nu știe cine a inițiat bătaia, dar din spusele inculpaților cunoaște că toți l-au bătut pe E.Minov, fapt ce încă o dată dovedește că vătămarea intenționată gravă a integrității corporale periculoasă pentru viață, care a provocat decesul părții vătămate, a fost rezultatul acțiunilor lui A.Russu, împreună cu S.Guliev și N.Patrașcu.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorului A.Tarlapan, deoarece aceasta este soția inculpatului A.Russu și declarațiile ei sînt date cu scopul eschivării acestuia de la răspunderea penală pentru fapta comisă, declarații ce se combat prin cumulul de probe administrate în cauză.

Referitor la învinuirea adusă lui A.Russu în baza art.208 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului pe acest capăt de acuzare este dovedită, considerînd că prima instanță corect a reținut declarațiile acestuia date la urmărirea penală în prezenta avocatului, unde dînsul a declarat că S.Guliev și N.Patrașcu sînt prietenii săi și cunoaște că acesta din urmă are vîrsta cuprinsă între 15 și 16 ani.

Astfel, A.Russu, cunoscînd despre vîrsta lui N.Patrașcu, intenționat l-a atras la săvîrșirea infracțiunii, adică l-a luat cu el la apartamentul unde se afla E.Minov, la propunerea lui l-au scos din apartament și l-au dus în curtea altei case, unde i-au aplicat lovituri, cauzîndu-i vătămări corporale grave, de la care a survenit decesul acestuia, prin ce a realizat atît latura subiectivă, cît și cea obiectivă a infracțiunii de atragere a minorului la activitate criminală.

Instanța de apel a concluzionat că, pedeapsa stabilită de prima instanță inculpatului A.Russu, este în corespundere cu prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, la care s-a ținut seama de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor comise, de persoana acestuia, de circumstanțele agravante și atenuante prezente în cauză.

5. La 04.06.2014 și 09.07.2014, împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recursuri ordinare inculpatul A.Russu, care se vor examina ca un recurs unic, în care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare pe învinuirea adusă în baza art.208 alin.(1) Cod penal, din motiv că nu au fost administrate probe ce ar fi demonstra că dînsul a cunoscut despre vîrsta minoră a lui N.Patrașcu și l-ar fi instigat la comiterea infracțiunii, iar pe învinuirea adusă în baza art.151 alin.(4) Cod penal, acțiunile sale să fie reîncadrate în prevederile art.152 alin.(2) Cod penal, pe motiv că nu întrunesc elementele infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat; instanța nu a ținut seama că dînsul recunoaște vina parțial, doar în vătămarea intenționată medie a integrității corporale a lui E.Minov, deoarece a aplicat acestuia două lovituri cu palma, de la care ultimul nu putea deceda; instanțele nu au dovedit că leziunile corporale depistate la partea vătămată au fost cauzate anume de dînsul și sînt în legătură cauzală cu decesul acestuia; organul de urmărire penală nu a stabilit martori oculari, care au văzut nemijlocit momentul aplicării loviturilor, iar careva probe suplimentare concludente ce dovedesc vinovăția lui nu au fost prezentate de către procuror pe acest capăt de acuzare; judecătorul E.Rațoi urma să se abțină de la judecarea cauzei date, deoarece a examinat o altă cauză penală în privința sa, ceea ce demonstrează imparțialitatea acestuia; instanțele incorect și-au întemeiat soluțiile pe declarațiile martorului L.Malahova, care este persoană psihic bolnavă, ceea ce contravine prevederilor art.90 alin.(3) pct.1) Cod de procedură penală, fiind lipsit de dreptul de a-i adresa întrebări, considerînd totodată că și pedeapsa stabilită lui este una prea aspră.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar potrivit textului recursului, argumentele invocate se cuprind în temeiurile de recurs prescrise de art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală - nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul menționează că temeiul invocat de recurent - „nu sînt întrunite elementele infracțiunii” include cazurile cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul penal consideră că temeiurile la care se referă autorul recursului nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul constată că instanța de fond și cea de apel au examinat complet și obiectiv probele administrate în cauză, verificîndu-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atît pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cît și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui A.Russu în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.151 alin.(4) și 208 alin.(1) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și minuțios în textul hotărîrilor instanțelor de fond, și anume declarațiile însași ale inculpaților A.Russu, S.Guliev și N.Patrașcu date în cadrul urmăririi penale, a succesorului părții vătămate V.Condrea, a martorilor D.Dilion, V.Onișcenco, S.Nalevaico, L.Malahova și actele cauzei - raportul de expertiză medico-legală nr.39/D din 29.02.2012. Probele puse la baza concluziei de vinovăție a inculpatului de către instanțele de fond sînt pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele și nu trezesc careva dubii, fiind apreciate în mod obiectiv.

Totodată, instanțele de fond, în susținerea concluziilor sale privind vinovăția lui A.Russu pe învinuirea adusă în baza art.151 alin.(4) Cod penal, corect au reținut declarațiile acestuia, cît și ale inculpaților S.Guliev și N.Patrașcu date în cadrul urmăririi penale, dar nu pe cele date în ședința de judecată, referitor la faptul că nu aveau intenția de a-i cauza lui E.Minov vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, considerînd că acestea sînt date cu scopul atenuării vinei sale și eschivării de răspundere penală pentru fapta comisă.

Corect instanțele de fond au respins versiunea înaintată de inculpat, precum că decesul părții vătămate nu a survenit de la loviturile aplicate de el, motivînd că acuzarea a prezentat suficiente probe, care cu certitudine dovedesc intenția directă și vinovăția inculpatului A.Russu, împreună cu complicii săi S.Guliev și N.Patrașcu, în aplicarea loviturilor părții vătămate, care s-a ales cu vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în rezultatul cărora a decedat, vătămări care, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.39/D din 29.02.2012, au apărut în urma unei maltratări intenționate, nu cu mult timp pînă la internare în spital.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului A.Russu, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, corect instanțele de fond au constatat dovedită vinovăția inculpatului și pe capătul de învinuire în baza art.208 alin.(1) Cod penal, motivîndu-și soluția sub aspectul dat și care este expusă destul de explicit la pct.4 al prezentei decizii, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, iar afirmația recurentului că pe acest capăt de acuzare dînsul urmează a fi achitat, nu are suport probant și contravine probelor administrate în cauză. Colegiul penal apreciază faptul nerecunoașterii vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii imputate, drept o modalitate de exercitare a dreptului său la apărare.

Afirmațiile recurentului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt administrate cu respectarea normelor de procedură penală, verificate și apreciate de instanță conform legislației în vigoare. Mai mult, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanțele de fond. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă. Această concluzie survine din prevederile art.427 Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct.1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept. Aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată.

Astfel, Colegiul penal constată că toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului A.Russu în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, instanțele de fond au motivat legătura causală dintre provocarea vătămărilor și decesul părții vătămate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Afirmația recurentului, precum că judecătorul A.Rațoi urma să se abțină de la judecarea cauzei date, deoarece a examinat o altă cauză penală în privința sa, fapt ce demonstrează imparțialitatea acestuia, nu poate fi reținută, deoarece judecătorul A.Rațoi nu a participat anterior la judecarea cauzei date și nu a pronunțat careva hotărîri în care și-ar fi expus opinia asupra vinovăției sau nevinovăției lui A.Russu, doar la 05.03.2008 în instanța de apel a examinat o altă cauză penală în privința acestuia, care nu are tangență cu prezenta cauză penală și nu cade sub incidența dispozițiilor art.33 Cod de procedură penală.

Neîntemeiat este și argumentul recurentului, precum că instanțele incorect și-au întemeiat soluțiile pe declarațiile martorului L.Malahova, fapt ce contravine prevederilor art.90 alin.(3) pct.1) Cod de procedură penală, deoarece diagnoza indicată în extrasul instituției medicale (f.d.322), nu se referă la defectele prevăzute în norma sus menționată, iar asupra declarațiilor date de către aceasta în instanță, nici inculpatul și nici avocatul acestuia nu au obiectat. Mai mult, instanța nu și-a bazat hotărîrea doar pe declarațiile acesteia, dar și pe alte probe, care cert dovedesc vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor incriminate.

Ca temei de recurs este invocat și pct.12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală - faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, motivul care nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești, deoarece instanțele de fond recunoscîndu-l vinovat pe A.Russu nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise decît cea în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire, iar argumentele că acțiunile sale urmau corect a fi încadrate în baza art.152 alin.(2) Cod penal, sînt lipsite de temei, deoarece părții vătămate nu i-au fost cauzate vătămări corporale medii, dar grave periculoase pentru viață, în urma cărora acesta a decedat.

În concluzie, Colegiul penal conchide că faptelor inculpatului le-au fost date o apreciere și încadrare juridică corectă, la stabilirea pedepsei instanțele de judecată, în conformitate cu prevederile art.61, 75-76, 82 Cod penal, au ținut seama de criteriile

generale de individualizare a ei, luând în considerație gravitatea infracțiunilor săvârșite, persoana inculpatului, circumstanțele atenuante și agravante prezente în cauză, iar măsura de pedeapsă stabilită acestuia este în limita sancțiunilor normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului declarat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpatul A.Russu, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Russu Andrei, împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 08 iulie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 aprilie 2014, în propria lui cauza penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 decembrie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu